

българо-славѣнски (Bulgarorum et Slavorum) князе, които запазили известна автономия дори до XI в., както напр. Гладъ, Менуморутъ, Кeanъ, Ахтумъ и др., които държали земи между Дунава и Карпатитѣ.¹⁾ Тамошнитѣ българи, останали между маджарско и влашко мнозинство, откъснати отъ южното българско ядро, били прѣтопени, като оставили слѣди въ мѣстнитѣ имена и въ езика на маджари и ромъни, както се каза по-горѣ. За по-късни български оазиси въ тия мѣста знаемъ напр. отъ Путненската хроника, дѣто подъ год. 1486 г. се говори за Българехъ на Сиретѣ.²⁾ А че подъ това име не сж разбирали прабългари, а български славѣни, личи отъ съответното мѣсто въ Урекиовата хроника: „славѣни на Сиретъ“ (Schéie pre Siretû).³⁾ Въ Брашовъ и сега една махала се нарича отъ маджаритѣ „Българска“ (Bolgárszek). Къмъ XIII в. се изселили българи отъ Дунавска България въ Трансилвания (Седмиградско). Главнитѣ имъ селища въ Чергедъ, Баумгартенъ, Раисдѡрфхенъ и др. запазили езика си до XVIII в. Още въ 1306 г. Чергедъ се нарича Chergeod Bulgaricum, въ 1399 г. — villa Bolgar Cserged. Още по-нови прѣселенци сж българитѣ въ Банатъ.⁴⁾

Българскиятъ елементъ въ Ромъния е билъ по-многоброенъ. Това личи отъ широката българска топонимия, отъ българскитѣ фамилни и лични имена, отъ връзкитѣ подържани прѣзъ врѣме на търновското царство между Влашко и България, отъ българския езикъ, употребяванъ въ църквата, книжнината и управлението на влашкитѣ войводства отъ възникването имъ къмъ края на XIII та до началото на XVII в. Въ Ромъния стариятъ дакийски български елементъ се е подържалъ и отъ нови прѣселенци изъ България къмъ края на срѣднитѣ вѣкове и прѣзъ турското робство, както туй се знае отъ исторически данни и отъ българскитѣ стари и нови заемки въ ромънския езикъ. Българското население се е изселвало въ Ромъния особено слѣдъ войнитѣ на Турция съ християнскитѣ господарства на сѣверъ отъ Дунава или съ Русия.⁵⁾

¹⁾ Л. Милетичъ и Д. Агура, Дако-ромънитѣ и тѣхната славянска писменость. Мсб. IX, 242 — 244.

²⁾ J. Bogdan, Vechile cronice moldovenesci pana la Urechia. Bucuresti 1891, p. 147, 265.

³⁾ Милетичъ и Агура, пакъ тамъ, 271.

⁴⁾ Л. Милетичъ, Седмиградскитѣ българи. Мсб. XIII, 153 сл. С ж щ и, Заселението на католишкитѣ българи въ Седмиградско и Банатъ. Мсб. XIV 284 сл.

⁵⁾ Срв. Ст. Романски, Народописна карта на нова ромънска Добруджа, Спис. на Бѣлг. академия XI, 38—39.